

SÁRA PRIESTER

TVŮJ ČAS

VYPRSEL

Sára Priester

TVŮJ ČAS VYPRŠEL

BYLA JSEM MLADÁ A BLBÁ

„Nechceš si zašukat?“ optal se mě kluk, kterému jsem po čase neřekla jinak než stařík. A já – jak byla mladá, a ještě k tomu při chuti – toužila jsem po poznání zatím nepoznaného – jsem kývla.

„Jo, zašukám si.“

Chci vědět, jaké to je. Sestra už šukala první ligu a já v sobě živé péro ještě neměla. Chci to zkusit, chci to zažít na vlastní kůži a sestře dokázat, že nejsem jen ta hodná holčička, ale umím si zašukat stejně dobře jako ona. Doma jsem to zkoušela jen prsty a cítila se tak trapně, zatímco ona sténala ve svém pokojíčku s dalším klukem. Chtěla jsem to! Záviděla jí a těšila se na den, kdy jí do očí povím:

„Už nejsem panna, šukám! To čumíš.“

A díky tomu jsem vzala zavděk prvním blbečkem, který o to projevil zájem.

„Tak si zašukáme, ale kde?“

„Skočíme do sklepa?“

Dobrý nápad a už jsem ho následovala, abych prožila svůj velký den, během kterého ztratím panenství. Konečně budu velká holka a budu vědět, jaké to je. Těším se na sestřin výraz a před staříkem se tvářím, jako bych jich měla před ním dvacet, přitom nemám o sexu ani páru. Tak jsem se prostě jen svlékla, spíše ze sebe stáhla džíny a kalhotky, vyšpulila na něj prdelku a řekla mu:

„Šukej mě, už se nemůžu dočkat, až mi ji zaplníš.“

Nějaké výrazy jsem pochytila od sestry, která při tom vždycky hulákala, a já za dveřmi poslouchala a toužila být na malou chvíli na jejím místě a teď je ta chvíle tady!

„No tak, nestůj tam jak blbeček a pojď si zašukat, čekám.“

Stařík se pousmál, rozepnul džíny a vytasil na mě svůj úd. Stál mu a on se snažil ho do mě strčit, ale nešlo mu to. Jako by se nemohl trefit, a tak jsem se ho ptala:

„Ty jsi ještě s žádnou nešukal?“

„Ne, ty jsi moje první.“

Aha, no to jsem si pomohla, snad tu díru najde, napadalo mě. A taky že ji po chvíli našel. Moc příjemné to teda nebylo, ale jemu se to líbilo. Udělal se a já na něj celou tu dobu jen blbě hleděla.

Nechápala jsem, jak si sestra dokáže šukání užívat, když já ho přetrpěla s blbečkem, kterému trvalo půl hodiny, než ho do mě vrazil, pár pohybů, při kterých mě zabolelo jen břicho, a pak jsem si připadala, jako bych dostala menstruaci. Určitě kecá, a tak jí při první příležitosti vpálím, že já si už zašukala, ale žádné skvělé ani báječné šukání to nebylo, tak ať příště sklapne a nedělá za dveřmi takové divadlo, a ona se na mě s takovým vlídným výrazem v tváři obrátí a povídá, uklidňuje mne:

„To je tak jen na začátku, pak se ti to bude líbit, první sex nikdy není tak skvělý, ale za to druhý, třetí, to je paráda, uvidíš, to poznáš sama. Měla ses mě zeptat, řekla bych ti to dřív, nenapadlo mě, že si půjdeš hned zašukat bez porady se sestřičkou.“

Ze zvědavosti jsem si zašukala znova se staříkem hned druhý den

a skutečně měla pravdu. Nebolelo to a místy se mi to i líbilo. Staříkovi taky, ale byli jsme oba tak blbí, že jsme usoudili, že bychom potřebovali kouče, a tak stařík doma zcizil nějaké porno kazety. A u nás doma, když tam nikdo nebyl, jsme koukali na péčko. Hned poté vyzkoušeli, co jsme viděli, a byli jsme nadmíru spokojení, že konečně sexuálně žijeme, a dokonce se nám to líbí. Baví nás šukat a šukáme každý den. Šukali jsme ve sklepě, anebo pod balkony našich sousedů a hrozně si to užívali, ale časem to chtělo víc pohodlí.

„Najdeme si pronájem? Chci si zašukat jednou v posteli,“ řekl mi a já v tom viděla příležitost být o stupeň lepší než sestra, budu šukat ve svém se svým klukem, zatímco ona šuká v dětském pokoji!

Když o tom tak přemýšlím dnes, byla jsem strašně naivní, žádné vodění za ručičku, žádná romantika, nic z toho, co chtějí mladé holky, a rovnou na věc.

Žádné diskotéky, žádné tlachání s kamarádkami, to vše jsem přeskočila, vynesla.

Vlastně jsme si ani nikdy neřekli, že spolu chodíme, a nevzpomínám si, že bychom šli do kina, nebo se jen na procházce drželi za ruce.

Všechno jsme přeskočili.

Stařík mi už zůstal.

ON SE MNOU CHCE BYDLET?

„Tak to je super, to bude sestra čumět.“

Našel pronájem malého bytečku.

Ve městě na malém kopečku a tím se odstartoval můj život se staříkem.

Poznali jsme se v době, kdy jsme ještě oba byli studenty na střední a jako všichni mladí jsme toužili po svém, a tak jsme si díky jeho brigádě mohli dovolit brzy pronájem. Tam jsme měli čas na sebe i na učení a byli jsme hrozně rádi, že jsme oba z domu a že máme domov svůj, v kterém si zašukáme bez obav, a ještě k tomu v posteli, ale ta přišla až časem.

Když jsme se tam nastěhovali, moc věcí jsme neměli a spali jsme v obývacím pokoji ve stanu. V takovém tom velkém, ve kterém rodiny jezdí k vodě a do kempů, jen ať si máme kde v bytě lehnout. Na noc jsme ho zavřeli a věnovali se šukání, které nás v tu dobu velice bavilo. Nevzpomínám si ani, že bychom dělali kdy něco jiného. Jen šukali a v mezičase se snažili učit, abychom dodělali střední.

Byl to sice malý byteček, ale stačil nám. Všechno bylo tenkrát tak krásný a láska nás hřála, alespoň jsme si mysleli, že je to láska, ale byl v tom jen sex a nemuseli jsme kvůli tomu ani do sklepa. Užívali jsme si to, ale časem se té lásky asi přežrali, teda sexu, abych to uvedla na pravou míru.

Přišlo období maturity. Oba ve velkém stresu a pod tlakem. Do toho počítat, jak zvládneme měsíc, a už v tu dobu to mezi námi malinko skřípalo, přesto mě po hádce uklidňoval, že jen co to pomine, bude nám spolu dobře. Věřila jsem mu, chtěla věřit, byl tak přesvědčivý. Doma jsem tajila, že už bydlím ve svém, a vymlouvala se na to, že spím u kamarádky, ale maminka mě prokoukla. Měla mě přečtenou a jednoho dne na mě vybalila:

„Tak už to řekni, zlobit se nebudu. Já vím, že už bydlíš jinde. Všimla jsem si, že už ve skříni nemáš skoro žádné věci a mizí mi i nádobí.“

Přiznala jsem se.

No jo, bylo potřeba zaplnit nový byteček a na nové věci nebyly peníze. Máma se jen pousmála a přála si poznat mé bydlení. Hned poté mi dala peníze, co mi roky spořila, abych si to mohla doma zařídit a měla to tam hezké. Táta taky přispěl nějakou korunou a z mých peněz se nakoupilo veškeré vybavení. Stařík měl peníze od dědy taky, ale koupil si raději nový telefon, zatímco já peníze narvala do bytu.

Koupila postel, pračku, ledničku, skříň, televizi, sedačku a on si s ničím nedělal starost. Nač taky, když jsem se o vše postarala, a ještě k tomu z mých peněz! Rodiče mi hodně pomohli a taky dost v začátku pomáhali, ať penězi či jídlem.

A já tlačila na staříka, ať si najde práci, anebo brigády dvě, prostě ať maká, že to takhle do nekonečna nejde, že všechno nemůžu táhnout přece sama a peníze dochází.

Našel si další brigádu, ale nejen tu.

SNAŽIVÝ CHLAPEC

Když stařík ještě chodil do školy, byl to velmi snaživý chlapec. Často chodil na brigády a navštěvoval kvůli tomu jedno centrum, které studentům zprostředkovávalo brigády na různých místech. Prachy měl rád. Brával všechno, co mu starší dáma za stolečkem nabídla. Byl snaživý, ale dost často něco posral, rozbil, anebo udělal ostudu. Brigády často měnil, ale starší dáma pro něj měla neuvěřitelnou slabost.

Někdy se nedivím, že nechodí s chlapy na pivo. Co by tam taky vyprávěl? Na vojně nebyl, sport žádný nedělal, zájmy také žádné neměl. Zázitky z jeho brigád:

Jednou se vrátil s krásným monoklem, nemohla jsem z něj dostat, co se stalo, trvalo pár dní, než to z něj vypadlo. Uklízel v jedné sportovní hale a samozřejmě i dámské šatny a snažil se šmírovat. Dělal tam jen pár dní a tam musel dělat ostudu hned od začátku. Pozdě večer ovšem narazil na jednu koulařku, svlečenou do půl těla, podíval se jí na ty její ohromné kozy a stačil pronést nějakou svoji nejapnou hlášku, tak dostal facku jako hrom.

Největší průšvih měl ovšem v mrazírnách. Bylo to v zimě, několik dní po sobě mrzlo tak, že v chladicích boxech bylo krásné teplíčko. Zaměstnanci postávali po dvoře u starého sudu, kde pálili staré palety a snažili se zahřát takto. Ale stařík ne, určitě se snažil zase zašít, a tak

si udělal svůj ohníček. Je asi prvním, komu se podařilo zapálit mrazírny v tuhých mrazech...

Přesto starší dáma pro něj měla slabost, jako pro všechny mladíky s podřobaným obličejem. Jedna brigáda nestačila, tou pokryl jen podnájem, ale z něčeho jsme museli žít, a tak bral brigád víc, abychom mé rodiče nezneužívali do nekonečna. Já si také našla práci, ale peněz bylo pořád málo a starostí navíc jen přibývalo.

STUDIUM JSME ÚSPĚŠNĚ ZVLÁDLI

Přesto se stařík k práci jako takové neměl, raději bral brigády, než aby se nechal zaměstnat, a v tom centru byl snad denně! Po každé směně chodil odnášet lísteček s odpracovanými hodinami, muselo se. Jelikož se vyplácelo každou středu a můj muž chtěl mít vše započítáno včas. Kdo nepřinesl do pondělí, dostal peníze za oddělané hodiny až další středu, a tak stařík den co den navštěvoval centrum pro zprostředkování brigád a pokaždé si přitom vyžádal brigády další.

Paní v letech pro něj měla vždy dobrou nabídku a časem nabídla i sebe.

Přišla jsem na to až po pár dlouhých měsících, kdy mi bylo divné, že bere i dvanáctihodinovky, což dříve nikdy nedělal. Více o sebe začal dbát, a dokonce se začal holit i v rozkroku. Dívala jsem se na něj vždycky jak na staženého ptáka.

„Vypadáš jak před pubertou!“

Bez chlupů mi přišel jeho úd tak směšný, ale časem jsem hladké přirození upřednostňovala. Tehdy mi často říkal: „Nechceš si ji taky oholit?“

„Ani náhodou!“

Přesto ve slabé chvílce, opojená láhví vína, jsem ty nohy dala jednou od sebe a on mi ji žiletkou oholil.

„Takhle je krásná, tak hladká a jemňoučká...“

Až se mi to zalíbilo a začala jsem si ji holit taky, ale kdyby zůstalo jen u toho, tak neřeknu, ale on časem po mně chtěl víc:

„Dáme ho do zadečku?“

„Ani náhodou!“

A to už nepomohlo ani víno, nechtěla jsem to tam. Stařík měl velkou kládu a představa, že mi s ní zajede do zadku, mě přiváděla k šílenství, do prdele ne!

„A klidně se z toho poser, já se do zadku šukat nenechám.“

Urazil se, ale já to vážně do zadku nechtěla.

Neustále něco vyžadoval a chtěl zkoušet samé divné věci, až jsem se jednoho dne vzbouřila a řekla mu:

„Co je s tebou? Nikdy jsi takový nebyl!“

Cítil se asi dotčený, že mu nic nedopřeji, ale mně už se ten sex s ním nelíbil jak dřív. Byl kolikrát tak neohrabaný a nešetrný, že mě to nejednou zabolelo, myslím tím dole, že jsem s ním odmítala spát jinak než normálně, což ho sralo, a často mi opakoval: „Musíš si zvykat.“ Ale já si zvykat na nic nechtěla, ne na nic nepříjemného.

Časem se uklidnil, bral více brigád. Nebyl skoro vůbec doma a na brigádách trávil čas od rána do večera. Možná aby mě vytrestal, když nechci být po jeho vůli. Já mu jen nachystala jídlo a jednoho dne narazila na lísteček, který nestihl odnést. Zapomněl ho na stole a já ho popadla a utíkala do centra. Věděla jsem, jak moc mu záleží na tom, aby měl hodiny vyplacené včas.

Říkala jsem si, má toho hodně. Bude rád, když to za něj vyřídím. A jak jsem se ten den vydala k centru, pár kroku před ním zahlédnu svého muže v náruči té staré paní, která mu zprostředkovávala brigády!

Promnula jsem si oči, jestli vidím dobře, a skutečně to byl můj muž a moc se k sobě měli. Seděla mu na klíně a mačkala mu ty jeho jebáky a já si vzpomněla na sebe, jak jsem mu toto dělala já, ale na klíně teď seděla jiná! Ještě k tomu stará a při těle.

„No to je mi ale hezká brigáda!“

Byla jsem na něj tak nasraná a stála na té cestě jako omráčená, až si mě všiml.

Snažil se sice zachránit situaci, ale já už neměla chuť s ním dál nic rozebírat. Povídal mi, že ho ten jebák na nose hrozně bolel a paní se nabídla, že mu ho venku vypučí, ale ty jeho ruce na její zadnici tomu moc víry nepřidaly.

„Já vše viděla, že ti není hanba! Vždyť by to mohla být tvoje babička.“

„Ale no tak, nic se nestalo, neblázni, mám jen tebe.“

A já mu to skutečně uvěřila, dokonce mu to i odpustila. Jen mě žádal, ať o tom nikomu nic neříkám, ani mamince, které jsem se se vším zpovídala jako nejlepší kamarádce.

„Komu bych to taky vyprávěla,“ řekla jsem mu a dost často, když jsem si na to vzpomněla, mě to mrzelo. Přesto jsem mu chtěla věřit, že má jen mě a bude nám spolu dobře.

Na nátlak s brigádami skončil a našel si skutečnou práci a já byla ráda, že se ti dva už nebudou denně vídat. Kdyby to neudělal, tak tady by nejspíš vše skončilo, ale nic neskončilo, život se staříkem běžel dál a já si zpětně říkám, jak blbá jsem byla.

Prostě mladá a blbá, tak blbá, že ta blbost po letech bolí o to víc.

STAŘÍK JE ÚCHYL

Časem však z mého muže vylezlo, že ho vzrušují starší ženy, a když jsme potkali úplnou náhodou o pár let později onu paní, co mu zajišťovala brigády, zavěšenou v jednom mladíkovi, který měl ksicht v samém rozpuku, došlo mi, že to mezi nimi určitě tak nevinné tehdy nebylo. Mému muži se postavil na ulici, hned jak ji viděl, a já ze sebe tenkrát marně dělala starší.

Jednu dobu ho dokonce rajcovala i má matka, vždy na ni tak upřeně hleděl a vsadím se, že na hajzlu nejednou pohonil, když se objevila u nás, anebo my u ní. Vždy mi ji předhazoval, ať si z ní vezmu příklad. Žena je to hezká, i když je dámou v letech. Žádná mašina, ale žena ladných křivek, ovšem jen dokud se nesvleče. Přesto můj muž nad ní slintal a určitě si představoval, jak by ji šukal.

Jednou, jak se tak opalovala na zahradě, ji šmíroval s klobásou v ruce. Úplně jsem se zhrozila a vynadala mu.

„Přijde ti to normální? Chováš se jak blbeček, který v životě nahou ženskou neviděl, a není ti to vůbec blbé, hledět takto na mou matku?!“

„Co blbneš, chtěl jsem se jen podívat, jak budeš vypadat za pár let.“

A máma, jak nás zbystřila za plotem, hned na sebe natahovala ručník. No jo, vždy se opaluje nahá, nemá ráda neopálená místa, a přitom to byla jen minutka, kdy jsem svého muže vyslala napřed s tím, že se musím vyčurat, že už to nevydržím a on ji pozoruje jako nějaký

úchyl přes plot s přirozením v ruce!

Máti však tato situace lichotila. Všimla si, jak ji pohledy svléká a ruce má vždy pod stolem, asi aby udržel toho svého v klidu, a tak se před ním provokativně předkláněla, aby se dobře podíval, když ho to tak láká. Máti je od přírody provokativní typ, nebýt to můj muž, tak by mu tu frndu určitě naservírovala pod nos místo kačeny, kterou jsme k nim chodili žrát každou neděli.

Vždy mi říkala:

„Neřeš to, to jsou chlapi a ti jsou všichni stejní. Bud' ráda, že se dívá na baby, a ne na chlapy!“

„To by mi ještě scházelo!“

Ale když jsme po letech objevili internet, koukal i na ně. V historii mi nejednou naskočilo nějaké porno s hochy, které můj muž sledoval. Někdy jsem si přišla, že žiji s člověkem, kterého vůbec neznám. Lákaly ho starší a zkušenější ženy, a možná i ti chlapci. A to jsme plánovali, jak se vezmeme.

JABLKO NEPADÁ DALEKO OD STROMU

O svatbě jsme už jen nemluvili, ale i plánovali a obeslali všechny příbuzné, ne však staříkova dědu. Když jeho starý děda zjistil, že si budu brát jeho vnuka, tak i přes svůj vysoký věk na sebe natáhl starý ušmudlaný oblek a vyrazil za mnou.

„Holčičko zlatá, jenom si ho neber. Je to děsný hajzl, je tě škoda pro takového,“ povídal mi, ale já ho nebrala příliš vážně.

„No tak, dědečku, co to zas plácáte, pojd'te, zavedu vás domů,“ pronesl hned na to můj muž a doprovodil svého dědu domů. Byl to starý pán, kterému už nohy dobře nesloužily a chodil velmi pomalu a nejistě, o své hůlce a za podpory mého muže se dostal v pořádku domů a já měla na paměti jeho slova. Hned po návratu jsem se manžela ptala:

„Co to mělo znamenat?“

„Prosím tě, už senilní, pořád si mě plete s fotrem.“

Nezdálo se mi, přesto můj muž toto bravurně okecal a svedl to na dědouškovo stáří, ale ten z cesty neplácal. Myslel to dobře, ale to člověk pozná s léty, ani na tu svatbu ho manžel nepozval, ačkoli jsem si to přála. Měla jsem ho ráda, ale v tu dobu jsem měla asi zatemněnou mysl a v hlavě jen svatbu, která neměla nikdy být.

Oni měli v rodině vždycky mezi sebou takové zvláštní vztahy, přitom to byl tak milý, hodný, starý pán.

Děda toho vždycky navykládal a povídal si rád. Jen mi kladl na srdce:

„Raději si najdi jiného, s tímto tě štěstí nepotká.“

Stařík toužil vždy po rodině, po takové, kterou neměl ani neznal. Jeho matka byla jen ubohá coura, která si to každý rok rozdávala s jiným, a každý rok přibyl na svět jeden sourozenec. Za několik let spousta dětí, avšak ani o jedno se nestarala a o všechny přišla. Poslední dokonce v záchodě spláchla...

Nejstarších pět si vzali prarodiče, ale babička to dlouho nevydržela, neužila si vnoučat a brzy zemřela, ani to její dceru neoblomilo a kurvila se na každém rohu s jinými dál, plno dětí, ke kterým se nehlásila ani je neznala. Těch pět, včetně mého muže, skončilo u dědy, zbytek po dětských domovech, anebo na hřbitovech.

Kolikrát mi z těch historek naskakovala až husí kůže a bylo mi líto manžela, že tak kruté dětství měl a nepoznal mateřskou lásku ani objetí. Matka mu za celé roky nepopřála ani jednou k narozeninám, nikdy nekoupila dárek, ani jej nepozdravila.

Děda byl na vše sám a těžko vše zvládal, už přece jen nebyl nejmladší a měl na starost pět dětí, a to nejstarší mu klidných nocí nepřidalo.

Neměl ho rád a dával mu to patřičně najevo, možná o to víc, že děda nabyl pocitu, že jeho dcera by nikdy nebyla taková, kdyby nepoznala jeho otce.

Ten byl jen ožralou, který se na svou ženu vykašlal, ale to jen proto, že se mu pelášila s jinými. Potřebovala pořád šukat a jeden jí nestačil. Jeho otec nebyl špatný. Jen nesnesl pohled na ženu, která se mu denně

kurví, a tak ji opustil, dal se raději na chlast. Byl každému pro smích, že jeho ženuška ojela půl města a frndu nastavovala kde komu jak háravá fena. Zním ten příběh z několika vyprávění ze všech stran a můj muž je možná díky tomuto všemu člověkem bez citu...

Díky svému otci získal odpor k alkoholu, je abstinent. Nedostanu do něj ani pivo, ani nic tvrdého. Možná za život pár loků na můj popud do sebe dal, ale skutečně jen pár, a nijak ho to neoslovilo a spíš se mu tím vybavilo dětství, ne příliš příjemné. Jako nejstarší si řadu věcí pamatoval a bohužel na nic z toho nedokázal zapomenout.

VSUVKA

Stařík dlouho nevydržel bez průšvihů, v práci udělal škodu za několik set tisíc a my museli svatbu odložit. Dědeček krátce potom zemřel a to bylo poprvé v životě, kdy jsem viděla staříka uronit slzu. Nepláče, nikdy nemá slzy v očích, ale tu noc je měl a přál si být sám. Respektovala jsem to, a přitom jsem ho chtěla jen obejmout, být při něm v této smutné chvíli.

Někdy mám takový pocit, že i když lásku nedával najevo, tak mě a později i naše děti měl skutečně rád.

Přál si vždy jen rodinu a celý život sliboval, jak nám spolu bude hezky, ale není. Nedoufám v to, že někdy bude, ale zároveň se cítím být jako jeho mámou, která dohlíží, aby tím životem nějak proplul a neutopil se...

Není to snadné, ale jsem jen člověk, který se obětuje v zájmu rodiny, která si na tu rodinu pouze hraje, ale nežije tak. Neumí to.

V PEKLE HO JEŠTĚ NECHTĚLI, TAK SE VRÁTIL ZPÁTKY

Když jsme ještě bydleli na starém bytě v pronájmu, stařík tam nadělal ostudy jako žádný jiný chlap za život. Sousedům v přízemí lezl do oken a možná si přál načapat je „při tom“ a vždy zvolal hlasitě jen: „Šukáte?“

Naštěstí byl soused naproti nám šprýmař a bral vše jako vtip, i když stařík nevtipkoval, skutečně si je přál nachytat při tom.

Sousedka byla krásná, mladá ženská, taková hubená blondýnka chodící jen v přiléhavých šatičkách. Příjemná, usměvavá, ale mého muže prokoukla dřív než on. Kolikrát se stavila na kafe, když byl v práci, a ptala se mě: „Je v pořádku?“

Tehdy jsem svého muže zamlouvala a kryla, jak jen se dalo, vše se zakecalo a život běžel dál, ale mně s léty přijde, jako by ho ti lidé, co ho znali, prokoukli dřív než já a možná jen jsem si nechtěla přiznat, že je to takový pícus, i když určité pochybnosti byly, ale víra v to, že nám spolu bude dobře, byla v tu chvíli silnější.

Jednou z nudy předstíral, že je v bezvědomí. Upadl na zem v koupelně a skutečně nejevil známky života, zadržel dech, až v tváři modral, a já myslela, že je mrtvý. Zpanikařila jsem. Tehdy jsem neměla telefon a utíkala k sousedům, ať volají záchranku, že můj muž nežije, nedýchá.

„Prosím, pomozte mi, já nevím, co mám dělat!“

Hned na chodbě povyk a mně srdce bušilo jak zvon, měla jsem ho ráda a teď tu ležel bezvládně na zemi a co teď?

„Co si počnu bez něj?“ Úplně příšerné stavy, strach a obavy.

Záchranka do několika minut u nás doma a můj muž, když k němu záchranář přistoupil, otevřel oči a začal po něm rvát:

„U nás se sundávají boty, kurva, za dveřmi! Jste hovada nebo co, že mi tu chodíte v botách!?“

Sousedka, která mě tišila v náruči, jen vytřeštila zrak, on skutečně působil, že je mrtvý. Ležel bezvládně na zemi, i souseď mu zkoušel tep, třepal s ním a on jak bez známky života, ani v koutcích mu nezacukalo. Já vypadala jak blázen, který dělá paniku v domě, a můj muž měl z toho jen zábavu. Nikdo jsme nevěřili vlastním očím, všichni stáli v šoku. Sousedé z vyšších pater na schodech a můj muž vyhazuje záchranáře z bytu se slovy: „A příště boty dolů!“

Ten jeden z nich, takový ráznější, mu oznamuje, že si tento výjezd zaplatí, že tu nejsou pro ničí srandu, a stařík, místo aby se trošičku ovládal, anebo omluvil, jim začal vyhrožovat, že ten koberec, po kterém chodili v botách, jim dá k úhradě!

Tu noc jsem přespala u sousedů a vážně uvažovala nad jeho zdravím.

„On není normální.“

„Toto skutečně není normální!“ povídali mi Petr s Kateřinou, žijící naproti, u kterých jsem strávila noc, a druhý den na to jsem si vyposlechla od staříka, jaká jsem kurva, a určitě jsme si to rozdávali ve třech.

Prý se chtěl jen přesvědčit, jestli ho mám ráda, a teď má prý jasno.